

În fiecare dimineață, în mica brutărie din oraș,
șoricelul Fursec și ariciul Acrișă se trezeau cu noaptea în cap
și puneau pâinicile la copt,
căci totul trebuia pregătit înainte de opt.

La ora 8 fix deschideau brutăria,
iar clienții începeau să vină.
Zilnic, aglomerația dura până aproape de cină.

Și, pentru că nu mai făceau față cu atâta treabă,
Fursec și Agridă au hotărât
să o primească în chirie pe Păpădia,
cârțița care le afâna pământul din grădină.
Prin urmare, acum, ea le era chiriașă
și o bună vecină.

Păpădia se mutase cu tot avutul ei
în galeriile subterane ale grădinii,
bineînțeleș și cu cei doi copii ai săi, Nuca și Noe.
De atunci, toată ziua prin grădină se auzea:
„Mami, asta am voie?...”

Cârțița Păpădia era muncitoare,
prietenoasă și mereu săritoare.
În schimbul chiriei, după ce își termina treaba în casă,
le era ajutor de nădejde celor doi la terasă:
spăla conștiincios paharele, călca fețele de masă,
așeza tacâmurile și uda florile.
Tot ea se trezea prima când abia mijeau zorile.

